

kursní podstaty, a po pravoplatném zrušení konkursu vykonává toto právo podle § 61 konk. ř. již úpadce sám. Nelze tu řešiti otázku, zda vymáhající věřitelka byla obohacena tím, že správce konkursní podstaty netrval na zaplacení nebo zajištění své pohledávky za podstatou, poněvadž jde jen o to, zda pohledávka správce konkursní podstaty byla v době vydání rozvrhového usnesení pohledávkou za podstatou čili nic. Pozbyla-li této své povahy již před vydáním rozvrhového usnesení jediné proto, že se správce konkursní podstaty přímo vzdal jejího přednostního zaplacení nebo zajištění, zavinil si to skutečně správce konkursní podstaty sám.

Čís. 16275.

Nezaměstnaný ve smyslu § 12, odst. 2, vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. jest za ostatních předpokladů v předpisu tom vyčtených toliko ten, pro koho byly skutečnou pravou příčinou nutnosti vzdání se výdělečné činnosti všeobecné hospodářské poměry, nikoli jen hospodářské poměry, týkající se jeho osoby a nastalé před všeobecnou hospodářskou krizí.

Posouzení »hospodářských poměrů« přísluší soudu, který není po té stránce vázán názorem jiného úřadu.

(Rozh. ze dne 2. září 1937, R II 340/37.)

Povinný Rudolf H. podal včas před dražbou nařízenou na den 16. října 1936 návrh na odklad dražby jedné ideální třetiny nemovitosti (domu), zapsané ve vložce č. 164 kat. území Č. T., ve smyslu zákona ze dne 22. února 1934, č. 34, ze dne 22. prosince 1934, č. 260 a vlád. nař. ze dne 31. března 1936, č. 77 Sb. z. a n., v níž se dovolává toho, že jest jej pokládati za nezaměstnaného, ježto svoji čalounickou živnost v roce 1934 odhlásil pro hospodářskou tíseň a nedostatek zaměstnání v živnosti. Při svém výslechu udal, že před vzdáním se své živnosti vydělal tolik, že byl s to uhájiti živobytí své a své rodiny, a projevil souhlas, aby to bylo dotazem na berní správu v Č. T. zjištěno výkazem jeho výdělkových poměrů v době, kdy vedl samostatnou čalounickou živnost. Vymáhající věřitelé se vyjádřili proti návrhu povinného na odklad dražby, ježto povinného nelze pokládati za osobu nezaměstnanou, ježto ani v době hospodářské konjunktury před rokem 1930 neprovozoval povinný výdělečnou činnost v takovém rozsahu, že by byl schopen uživiti svoji rodinu a sebe. Soud první stolice zamítl návrh. Důvod y: Dotazem na berní správu v Č. T. zjistil soud, že povinnému byla od roku 1933 předpisována pouze neprovozovací kvota a že povinný odhlásil svoji živnost dne 12. června 1934 pro nedostatek práce a velkou konkurenci v oboru své čalounické živnosti, dále, že za rok 1929 byla povinnému předepsána výdělková daň ve výši 6 Kč 25 h, rovněž tak za rok 1929 a v letech 1931 a 1932 výdělková daň ve výši 2 Kč. Z uvedeného zjištění nabyl soud přesvědčení, že povinný ani před vzdáním se své živnosti, tedy v době konjunktury, nevydělal tolik, aby

uživil sebe a svoji rodinu, a že se tedy nevzdal provozu své živnosti následkem všeobecné hospodářské tísně. Nelze proto pokládati povinného za osobu nezaměstnanou ve smyslu dovolávaného vládního nařízení. Re k u r s n í s o u d uznal podle návrhu. D ů v o d y: Neprávem má prvý soud za to, že stěžovatele nelze pokládati za nezaměstnaného ve smyslu § 12 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. To, že snad dlužník ani před vzdáním se své živnosti nevydělal tolik, aby uživil sebe a svoji rodinu, jest úplně vedlejší, neboť rozhoduje podle § 12 řeč. vlád. nař. jen to, provozoval-li dlužník v době po 28. únoru 1931 aspoň po dobu 3 měsíců samostatnou výdělečnou činnost, nebyla-li mu podle posledního pravoplatného předpisu z doby, kdy tuto činnost ještě provozoval, vyměřena daň důchodová ani všeobecná daň výdělková z důchodu jeho výdělečné činnosti nebo z výtěžku přesahujícího 15.000 Kč, a musil-li se své výdělečné činnosti vzdáti pro hospodářské poměry. Těmto podmínkám je v souzené věci vyhověno, jak patrně z potvrzení okresního úřadu v Č. T. z 13. listopadu 1936, podle něhož se stěžovatel dne 12. června 1934 vzdal své výdělečné činnosti pro hospodářskou krizi, dále z potvrzení berní správy v Č. T. ze dne 18. listopadu 1936 resp. 9. prosince 1936. Ježto není dále sporno, že stěžovatel jest t. č. bez zaměstnání a nemá příjem, který by stačil na slušnou výživu jeho a jeho rodiny, a ježto prodáváný dům slouží přímo k ukojování přiměřených nutných potřeb nezaměstnaného dlužníka a jeho rodiny, neboť stěžovatel obývá se svou rodinou v domě, o nějž jde, byt skládající se jen z 1 světnice a kuchyně, jak bylo konaným šetřením zjištěno, jsou tu splněny veškeré předpoklady pro odklad dražby ve smyslu vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení nižších stolic a uložil soudu první stolice, aby po doplnění řízení znovu rozhodl.

D ů v o d y :

Jde především o otázku, zda se povinný musil vzdáti výdělečné činnosti p r o h o s p o d á ř s k é p o m ě r y, neboť o tom, že by tu jinak snad nebyly předpoklady druhého odstavce § 12 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n., není již sporu. Dovolací stěžovatelce je přisvědčiti v tom, že rekursní soud dotčenou otázku řešil na základě skutkových předpokladů ze spisů neplynoucích, dospěl-li k úsudku, že se povinný vzdal výdělečné činnosti »pro hospodářskou krizi«, neboť z potvrzení okresního úřadu v Č. T. ze dne 13. listopadu 1936, o které se rekursní soud opíral, to neplyne. Nehledě na to, že posouzení právního pojmu »hospodářských poměrů« přísluší soudu, který není v té příčině vázán názorem jiného úřadu, nezmiňuje se uvedeně potvrzení o »hospodářských poměrech«, neboť uvádí jako důvody, pro které povinný živnost odhlásil, »nedostatek práce a velkou konkurenci«, a ani neuvádí, že se jí m u s i l vzdáti. Pro to však, zda nedostatek práce a velká konkurence byly následky hospodářských poměrů, neposkytuje dosud konané šetření žádného podkladu. Naopak jiné okolnosti nasvědčují tomu, že

tomu tak nebylo, pročež soud měl i k těmto jiným skutečnostem, o nichž ještě bude řeč, přihlížeti a pečlivě vyšetřiti, zda všeobecná hospodářská krise byla skutečně pravou příčinou, pro kterou se povinný musil vzdáti své výdělečné činnosti. Neboť ze zjištění prvního soudu plyne, že výdělek ze živnostenské činnosti dlužníkovy stále klesal již od roku 1928 do roku 1932, jak jest patrné z předpisů výdělkové daně za uvedená léta, nasvědčujících tomu, že úpadek v živnosti dlužníkově může míti jiné příčiny. Jsou tu tedy náznaky o tom, že se hospodářský úpadek dlužníkův začal již před obecnou krizí a že by tento nepříznivý vývoj byl vedl ke vzdání se živnostenské činnosti snad i tehdy, kdyby tu obecné krise nebylo. Ovšem spolehlivých zjištění v té příčině tu není, a bylo již proto uznati na zrušení usnesení obou nižších soudů, aby dalším šetřením bylo spolehlivě zjištěno, zda se dlužník musil vzdáti živnosti pro hospodářské poměry.

Čís. 16276.

Domáhá-li se knihovní vlastník nemovitosti na žalovaném státu (finanční správě) výmazu exekučního zástavního práva zapsaného pro daňové nedoplatky z důvodu, že příslušný berní úřad uznal, že zástavní právo bylo na nemovitosti zřízeno neprávem, a že proto (před účinností zák. č. 76/1927 Sb. z. a n.) odepsal daňové nedoplatky jak v berní knížce, tak na daňovém kontě, a že také z té příčiny nepřihlásil je k pozůstalosti po zemřelém poplatníkovi, jest na něm, aby prokázal buď výslovné a v závazné formě vydané prohlášení žalovaného státu, že svoluje k výmazu sporného zástavního práva, nebo že odpis daňových nedoplatků byl proveden v předepsané formě, t. j. že byl odpis podle dvor. dekr. z 19. dubna 1799, č. 466 Sb. z. s. a § 4 výnosu min. fin. z 29. ledna 1850, č. 494 proveden příslušným berním úřadem (po případě berní správou) v mezích úředního oprávnění písemně s úředním razítkem a s podpisy dvou jeho úředníků.

(Rozh. ze dne 2. září 1937, Rv II 296/37.)

Usnesením okresního soudu ve F. ze dne 29. prosince 1924, č. j. E 4331/24-1, byla Československému státu k vymožení daňových nedoplatků podle výkazu berního úřadu ve F. ze dne 23. prosince 1924 v částce 40.230 Kč povolena proti Karlu K. exekuce vnučeným vkladem práva zástavního na nemovitosti ve vložce č. 7 a na ideální polovici ve vložce č. 391 pozemkové knihy pro katastrální území F. a vklad ten byl dne 30. prosince 1924 vykonán. Žalobkyně, dcera Karla K., který dne 16. srpna 1930 zemřel, zdělila po něm uvedené nemovitosti a tvrdí, že se vklad práva zástavního stal neprávem, ježto šlo o daň výdělkovou a obratovou z provozování kinematografu, jehož licence náležela výhradně synu Karla K. Leonardovi K., a Karel K. byl toliko majitelem domu, v němž se kinematograf provozoval. Žalobkyně tvrdí, že v dubnu 1926 byla z té příčiny Karlu K. v jeho daňové knížce úřední-